

AZ ÉLŐ VÍZ TÁROZÓI

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2007. február 4. • Brigham Young Egyetem

Bednar nővér és én nagyon hálásak vagyunk, hogy veletek lehetünk ma este. Az utazásaink során különösen hálásak vagyunk azokért az alkalmakért, amikor összegyűlhetünk hozzátok hasonló fiatalokkal, és tanulhatunk tőletek. Azért imádkozom ma este, hogy a Szentlélek legyen a segítségemre, miközben együtt hódolunk, és egységben arra törekszünk, hogy a magasságból taníttassunk (lásd T&Sz 43:16).

Egy egyszerű kérdéssel szeretném kezdeni a mondani valómat. Mi a legértékesebb anyag, illetve árucikk a világon? Eleinte talán arra gondolunk, hogy az arany, az olaj vagy a gyémánt a legértékesebb. A földön vagy a földben található valamennyi ásvány, fém, drágakő vagy vegyület közül a legnagyobb értékkel a víz bír.

A víz az élet forrása. A víz tartja fenn az életet. A víz az a tényező, amelyre szükség van az összes ismert életforma különféle működéséhez. Fizikai testünk mintegy háromnegyed része víz. Noha egy ember napokig, sőt hetekig kibírja étel nélkül, víz nélkül azonban három vagy négy nap múltán általában meghal. A világ népességének zöme édesvízű források közelében él. Egyszerűen szólva, az élet nem létezne hozzáférhető és elegendő tiszta vízkészlet nélkül.

Élő víz

Mivel a víz létfontosságú szerepet játszik az összes élőlény életében, a Szabadító által használt „élő víz” kifejezés mennyei jelentőséget kap. János negyedik fejezetében olvashatjuk, hogy Jézus és tanítványai Júdeából Galileába menet keresztülmentek Samárián. Sikár városában megálltak Jákób forrásánál.

„Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!

Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.

Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.

Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? ...

„Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:

Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzó víznek kútfeje lesz ő benne” (János 4:7–11, 13–14).

Az élő víz, amelyről ebben a kis részben szó volt, az Úr Jézus Krisztust és az Ő evangéliumát jelképezi. Amennyire szükséges a víz a fizikai élet fenntartásához, annyira létfontosságúak a Szabadító és az Ő tanítványai, tantételei és szertartásai az örök életre. Nektek és nekem naponta szükségünk van élő vízre, bőséges mennyiségben, hogy fenn tudjuk tartani a folyamatos lelki fejlődésünket és gyarapodásunkat.

A szentírások az élő víz tározói

A szentírások Krisztus szavait tartalmazzák, és az élő víz tározói, amelyekhez szabadon hozzáférhetünk, és amelyekből nagyot és hosszan ihatunk. Nektek és nekem Krisztusra kell tekintenünk, és Hozzá, vagyis „az élő vizek forrásához” kell jönnünk (1 Nefi 11:25; vesd össze Ether 8:26; 12:28) azáltal, hogy olvasunk (Móziás 1:5), tanulunk (lásd T&Sz 26:1), kutatunk (lásd János 5:39; Alma 17:2), Krisztus szavain lakmározunk (lásd 2 Nefi 32:3), ahogy azokat a szentírások tartalmazzák. Ha ezt tesszük, akkor lelki útmutatást és védelmet kaphatunk a halandó utazásunk folyamán.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza szent sáfársága, hogy tisztán és biztonságban megőrizze a leírt kinyilatkoztatásokat (lásd T&Sz 42:56), vagyis az élő víz e becses tározóit. Az 1970-es és 1980-as években óriási munkának ért a végére az egyház, amely munkának azok a szentírások lettek az eredményei, amelyeket ma is élvezhetünk, az átfogó

lábjegyzetekkel, keresztutalásokkal és további segédletekkel, térképekkel és információkkal.

Amikor a frissített szentírásokat először bemutatták az egyház tagjainak az 1980-as évek elején, Boyd K. Packer elder így jövendölt:

„Az évek múlásával ezek a szentírások olyan hithű keresztények egymás után következő nemzedékeit teremtik meg, akik ismerik az Úr Jézus Krisztust, és hajlandóak az Ő akaratát megtenni.

Az idősebb nemzedék ezek nélkül nőtt fel, felnő azonban egy újabb nemzedék” (Conference Report, 1982. okt., 75. o.; vagy *Ensign*, 1982. nov., 53. o.).

Packer elder 24 évvel ezelőtt mondta e szavakat. A nemzedék pedig, amelyre utalt, ott ül ma este az egyházi épületekben világszerte! Rólatok beszélt, és rólam beszélt. A legtöbben közületek világéletében úgy ismerte a szentírásokat, ahogyan jelenleg rendelkezünk velük. Kérlek, ezt tartsátok észben, miközben tovább idézem Packer eldert:

„A kinyilatkoztatások úgy nyílnak majd meg számunkra, ahogyan még senki másnak a világ történelmében. Most a kezükbe helyezik József és Júda fáját. Olyan evangéliumi műveltségre tesznek szert, ami meghaladja azt, amit elődeik elérhettek. Bizonyosságuk lesz arról, hogy Jézus a Krisztus, és alkalmasak lesznek arra, hogy hirdessék nevét és megvédjék Őt” (Conference Report, 1982. okt., 75. o.; vagy *Ensign*, 1982. nov., 53. o.).

Nemcsak áldottak vagyunk, hogy ily könnyedén hozzáférünk ma a szentírásokhoz, de felelősséggel is tartozunk azért, hogy folyamatosan és hatékonyan használjuk őket, és nagyot kortyoljunk az élő víz tározójából. Hiszem, hogy a fiatalság e nemzedéke jobban belemerül a szentírásokba, mélyebben ismeri a próféták szavait, és sokkal hajlamosabb a kinyilatkoztatásokat kutatni válaszáért, mint bármely korábbi nemzedék. Ám még mindig nagy távolságot kell megtennünk az egyenes és keskeny ösvényen – többet kell tanulnunk, alkalmaznunk és tapasztalnunk.

Élő vizet nyerni a szentírástározókból

Most szeretnék átismételni veletek három alapvető módszert arra, hogy miként tudunk hozzájutni a szentírástározókban található élő vízhez: (1) a szentírások elejétől végéig történő *elolvasása*, (2) a szentírások témakör szerinti *tanulmányozása*, és (3) összefüggések, minták és alapeszmék *keresése* a szentírásokban. Ezek a megközelítések segíthetnek csillapítani a lelki szom-

junkat, ha meghívjuk a Szentlélek társaságát és támogatását, miközben olvasunk, tanulmányozunk és kutatunk.

Egy szentíráskönyv elejétől végéig történő *elolvasása* elindítja az élő víz életünkbe való beáramlását azáltal, hogy fontos történetekkel, evangéliumi tanokkal és örökérvényű tantételekkel ismertet meg bennünket. Ez a módszer továbbá lehetőséget nyújt számunkra, hogy tanuljunk a szentírásokban lévő főbb személyekről, valamint az események és tanítások sorrendjéről, időbeni elhelyezkedéséről és összefüggéseiről. Az írott szó ily módon történő olvasása a szentíráskötet teljességével ismertet meg bennünket. Ez az élő víz elnyerésének első és legalapvetőbb módja.

A témakör szerinti *tanulmányozás* jellemzően követi a szentírások, elejétől végéig történő olvasását, abból fejlődik ki, és arra épül. Például, miközben a Mormon könyvét olvassuk, felfedezhetünk és válaszokat kereshetünk néhány, az alábbiakhoz hasonló fontos tanbéli és gyakorlati kérdésre:

- Mit jelent a Szabadítóba vetett hit?
- Miért a Jézus Krisztusba vetett hit az evangélium első tantétele?
- Miért és hogyan vezet a Megváltóba vetett hit bűnbánathoz?
- Miként erősít meg az engesztelés engem abban, hogy olyan dolgokat tegyek meg a mindennapi életben, amelyeket soha nem tudnék elvégezni saját korlátozott képességemmel és saját erőmből?

Ha ilyen kérdésekre összpontosítunk, és témakör szerint tanulmányozunk – használva a hármasszentíráskötetben található segédleteket –, lehetőségünk lesz beleásni magunkat, és felfedezni a szentírások mélységét, valamint gazdagabb lelki tudást szerezni. Ez a módszer növelni fogja az élő víz életünkbe történő beáramlásának mértékét.

Mind az elejétől végéig történő olvasás, mind pedig a témakör szerinti tanulmányozás nélkülözhetetlen előfeltétele a harmadik alapvető módszernek, amely által élő vízhez juthatunk a szentírástározókból. Míg a szentírás elejétől végéig történő elolvasása alapvető átfogó ismeretet nyújt, a témakör szerinti tanulmányozás elmélyíti az ismereteinket. Az összefüggések, minták és alapeszmék *keresése* a kinyilatkoztatásokban építi és gyarapítja a lelki tudásunkat azáltal, hogy összeköti és kibővíti e két első módszert; kiszélesíti a szabadulás tervéről való látókörünket és értelmünket.

Megítélésem szerint, a Krisztus szavából való „lakmározás” részben az összefüggések, minták és alapeszmék szorgalmas keresését jelenti. Ez a megközelítés képes megnyitni a lelki tározó zsilipjeit, megvilágosítani az értelmünket az Ő Lelkén keresztül, és mély hálaérzetet kelteni bennünk a szentírásokért, valamint olyan fokú lelki elkötelezettséget, melyet semmilyen más módon nem lehet elnyerni. Az ilyesfajta kutatás képessé tesz minket arra, hogy a Megváltónk kősziklájára építsünk, és ellenálljunk a gonoszság szeleinek ezekben az utolsó napokban.

Szeretnék kihangsúlyozni egy lényeges pontot. Kezdetben talán azt feltételezitek, hogy egy embernek széles körű műveltséggel kell rendelkeznie ahhoz, hogy az általam elmagyarázott módszereket használni tudja. Ez a megállapítás egyszerűen nem helyes. Az igazság bármely őszinte keresője – tanulmányi háttértől függetlenül – sikeresen elsajátíthatja ezen egyszerű módszereket. Nektek és nekem nincs szükségünk bonyolult tanulmányi segédeszközökre, és nem szabad túlzottan mások lelki tudására támaszkodnunk sem. Egyszerűen őszintén vágyunk kell a tanulásra, a Szentlélek társaságára, a szentírásokra, valamint tevékeny és érdeklődő elmére.

Joseph Smith próféta azt tanította: „Tanulmányozzátok a szentírásokat – tanulmányozzátok azokat a kinyilatkoztatásokat, amelyeket hirdetünk, és kérjétek meg Mennyei Atyátokat Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, hogy nyilvánítsa ki nektek az igazságot, és ha azt csakis az Ő dicsőségét szem előtt tartva teszitek, semmit nem kételkedve, akkor Szent Lelkének ereje által választ fog adni nektek. Akkor saját magatok fogjátok ezt tudni, nem pedig más miatt hiszitek. Nem fogtok egy másik ember Istentől szerzett tudásától függni” (*History of the Church*, 1:282).

Amennyiben ti és én kérünk, keresünk és zörgetünk (lásd Máté 7:7), mindig érdemesen tartva magunkat arra, hogy a Lélektől tanuljunk, akkor a lelki tározó kapui megnyílnak számunkra, és élő víz fog beáramlani azokon. Tanúsítom, bizonyoságomat teszem, és megígérem nektek, hogy ez igaz.

Hadd magyarázzam el röviden, és támasszam alá példákkal, hogy mit értek összefüggések, minták és alapeszmék alatt.

Összefüggések

Az összefüggés kapcsolatot vagy összeköttetést jelent fogalmak, emberek, tárgyak vagy események között, és

a szentírások tele vannak összefüggésekkel. Gondoljátok végig, milyen kapcsolat van az Örökkévaló Atya és az Ő Fia, Jézus Krisztus között (lásd Móziás 15:1–9); az irgalom és a kegyelem között (lásd 2 Nefi 9:8); a tiszta kezek és a tiszta szív között (lásd Zsoltárok 24:4); a megtört szív és a töredelmes lélek között (lásd 3 Nefi 9:20); a búza és a konkoly között (lásd T&Sz 101:65); a tudás és az intelligencia között (lásd T&Sz 130:18–19); a megigazulás és megszentelés között (lásd T&Sz 20:30–31), a juhok és a kecskék között (lásd Máté 25:32–33); a halhatatlanság és az örök élet között (lásd Mózes 1:39); és még számtalan más dolog között. Az ilyesfajta összefüggések – például, hasonlóságok és különbségek – imádságos lélekkel történő felismerése, valamint az azokról való tanulás és elmélkedés az élő víz elsődleges forrása, és sugalmazott meglátásokhoz, valamint rejtett tudás kincséhez vezet.

Miután elolvastam az összes alapvető művet elejétől a végéig, és tanulmányoztam a különböző témaköröket, rájöttem, hogy a *megértés* szót általában a szívvel hozzák összefüggésbe. A Mormon könyvében található két vers jól illusztrálja ezt a kapcsolatot:

„Nem törekedtek *szívetekkel* arra, hogy *értsetek*, ezért nem voltatok bölcsek” (Móziás 12:27).

„És a sokaság hallotta és bizonyoságot tesz; és szívük kitérült, és *szívükben megértették* a szavakat, melyeket imádkozott” (3 Nefi 19:33; kiemelés hozzáadva).

Nagyon érdekesnek találom ezekben és több más versben is, hogy a megértést elsősorban a szívvel kötik össze. Figyeljétek meg, hogy nem egyszerűen azt tanácsolják nekünk, hogy az elménket használjuk a megértéshez. Természetesen használunk kell az elménket és a felfogóképességünket, hogy megszerezzük és értékeljük az információkat, és hogy megfelelő következtetést és ítéletet tudjunk hozni. Talán azonban a szentírások azt sugallják, hogy az értelem és „a test karj[a],” (T&Sz 1:19) nem elegendő az igazi megértés eléréséhez. Így a megértés, ahogyan a szentírásokban használják, nem csupán vagy akár elsődlegesen az intellektuális vagy kognitív felfogásra utal. Megértés inkább akkor történik, amikor a Szentlélek tanúsága megerősíti a szívünkben annak igazságát, amit az elménkben tudunk.

A kinyilatkoztatás lelki ajándéka legjellemzőbben úgy működik, hogy a Szentlélek gondolatokat és érzéseket kelt az elménkben és a szívünkben (lásd T&Sz 8:2–3; 100:5–8). Amikor pedig a bizonyosság és a meggyőződés a fejünkben a szívünkbe költözik, többé nem

csupán információval vagy tudással rendelkezünk – hanem elkezdjük megérteni, és elkezdünk szívbeli változásra törekedni. A megértés tehát kinyilatkoztatás eredménye, egy lelki ajándék, a megtérés előfeltétele, és arra ösztönöz, hogy még állhatatosabban éljünk az általunk tanult tantételek szerint.

E kinyilatkoztatott meglátás a szív és a megértés közötti kapcsolatról nagyban befolyásolta az evangéliumi tanuláshoz és tanulmányozáshoz való hozzáállásomat, pozitív hatással volt arra, hogy Bednar nőtestvér és én hogyan tanítjuk a gyermekeinket és az unokáinkat, és hatással volt a papsági szolgálatomra.

Minták

A minta egy terv, modell vagy szabvány, melyet útmutatásként használhatunk egy-egy ismétlődő cselekedetnél. A szentírások pedig tele vannak lelki mintákkal. Egy szentírásbeli minta általában szélesebb körű és átfogóbb, mint egy összefüggés. A Tan és a szövetségekben mintát találunk az evangélium prédikálására (lásd T&Sz 50:13–29), a megtévesztés elkerülésére (lásd T&Sz 52:14, 18–19), a templomépítésre (lásd T&Sz 115:14–16), városok alapítására (lásd T&Sz 94), papsági kvórumok (lásd T&Sz 107:85–100) és főtanácsok (lásd T&Sz 102:12) megszervezésére, valamint számos más célra. A szentírásbeli minták felismerése és tanulmányozása az élő víz egy másik fontos forrása, és segít nekünk jobban megismerni az Úr bölcsességét és elméjét (lásd T&Sz 95:13).

Miközben elejétől végéig elolvastam a Tan és a szövetségeket, és tanulmányoztam a benne lévő témaköröket, mély benyomást gyakorolt rám az egyik minta, amely nyilvánvalóan megmutatkozik az Úr számos válaszában, melyeket misszionáriusok kérdéseire adott. 1831-ben több alkalommal is előfordult, hogy az elderek különböző csoportjai, akiket elhívtak, hogy prédikálják az evangéliumot, tudni kívánták, hogyan haladjanak tovább, és milyen úton, illetve módon folytassák az utazásukat. A Joseph Smith prófétán keresztül adott kinyilatkoztatásokban az Úr azt a tanácsot adta e fivéreknél, hogy utazhatnak vízen vagy szárazföldön (lásd T&Sz 61:22), elkészíthetik vagy megvásárolhatják a szükséges járművet (lásd T&Sz 60:5), utazhatnak mind együtt, vagy kettesével (lásd T&Sz 62:5), és hogy nyugodtan utazhatnak számos különböző irányban (lásd T&Sz 80:3). A kinyilatkoztatások határozottan arra utasították a fivéreket, hogy e döntéseket úgy hozzák meg, „amint azt jónak látják[k]” (T&Sz 60:5; 62:5) vagy „ahogyan ezután megítélésük

szerint kiderül számukra” (T&Sz 61:22). Ezen alkalomok mindegyikénél a Szabadító kijelentette: „nem számít nekem” (T&Sz 60:5; T&Sz 61:22; T&Sz 62:5; T&Sz 63:40; lásd még 80:3).

Az Úr azon kijelentése, hogy ezek a dolgok „nem számít[anak] nek[í]”, először meglepőnek tűnhet. Természetesen a Szabadító nem azt mondta ezeknek a misszionáriusoknak, hogy Őt nem érdekli, mit tesznek. Inkább annak a fontosságát hangsúlyozta, hogy az első dolgokat helyezték első helyre, és a helyes dolgokra koncentrálnak – ami ezen esetekben az volt, hogy jussanak el a kijelölt területükre, és kezdjék el a munkát. Hitet kellett gyakorolniuk, helyes ítélőképességet kellett alkalmazniuk, a Lélek útmutatása szerint kellett cselekedniük, és el kellett dönteniük, hogy melyik útvonal lenne a legjobb a feladataik elvégzéséhez. A leglényegesebb dolog az a munka volt, melynek elvégzésére elhívták őket; hogy miként jutnak oda, fontos volt, de nem lényeges.

Milyen rendkívüli minta is ez a ti és az én számomra, melyet az életünkben alkalmazhatunk. Jézus Krisztus személyesen ismer és szeret minket. Törődik a lelki fejlődésünkkel és előrehaladásunkkal, és arra ösztönöz minket, hogy sugalmazott, igazlelkű és bölcs döntéshozatal által növekedjünk. A Megváltó soha nem fog minket magunkra hagyni. Mindig imádkoznunk kell útmutatásért és irányításért. Mindig törekednünk kell a Szentlélek állandó társaságára. Nem szabad azonban kétségbeesnünk vagy elcsüggednünk, ha az útmutatásért vagy segítségért folyamodó kéréseinkre adott válaszok nem feltétlenül azonnal érkeznek. Az ilyesfajta válaszok ritkán érkeznek azonnal. A fejlődésünk akadályoztatva, a döntéshozatalunk pedig határozatlan lenne, ha minden választ rögtön megkapnánk, anélkül, hogy megkövetelnék tőlünk a hit, munka, tanulás és kitartás árát.

Az általam imént elmagyarázott mintát tömören illusztrálja a következő utasítás, mely azon korai misszionáriusoknak szól:

„Én, az Úr, készséges vagyok, ha bárki közöttetek lovon, vagy öszvéren kíván lovagolni, illetve kocsiban utazni, megkapja ezt az áldást, ha az Úr kezéből fogadja azt, *hálás szívvel minden dologban*.

Ezek a dolgok rajtatok állnak, hogy *ítélőképességetek és a Lélek utasításai szerint* tegyetek.

Íme, tiétek a királyság. És íme, lássátok, *én mindig a hűségesekekkel vagyok*. Így lesz. Ámen” (T&Sz 62:7–9; kiemelés hozzáadva).

Ebben a részben nem a lovak, az öszvérek vagy a kocsik jelentik a fő témát; hanem a hála, az ítélőképesség és a hithűség. Kérlek, figyeljétek meg, hogy e minta alapelemei a következők: (1) hálás szív minden dologban; (2) az ítélőképesség és a Lélek utasításai szerinti cselekvés; valamint (3) a Szabadító mindig a hűségesekekkel van. Kezdjük már érezni az útmutatást és megerősítést, a megújulást és erőt, mely a sugalmazott és igazlelkű ítélőképesség egyszerű mintájának követéséből származik? A szentírás minták valóban az élő víz értékes forrásai.

A legnehezebb döntéseink során ritkán kell a jó és a rossz, vagy a vonzó és a kellemetlen között választanunk. A legkihívóbb döntéseinket általában jó és jó között kell meghoznunk. Az előbbi szentírásrészben a lovak, az öszvérek és a kocsik mind megfelelő választások lettek volna a misszionáriusok utazásához. Hasonlóképpen, ti és én időnként azt vehetjük észre az életünkben, hogy több, mint egy megfelelő lehetőség vagy választás kínálkozik, melyek közül választhatunk. Ne feledjük ezt a mintát a szentírásokból, miközben hasonló fontos döntésekhez érkezünk. Ha a lényeges dolgokat helyezzük első helyre az életünkben – olyan dolgokat, mint az elkötelezett tanítványság, a szövetségek tiszteletben tartása és a parancsolatok megtartása –, akkor sugalmazással és határozott ítélőképességgel leszünk megáldva, miközben azon az ösvényen haladunk, amely visszavezet minket a mi mennyei otthonunkba. Ha a lényeges dolgokat helyezzük első helyre, „nem hibázhat[juk] el” (T&S 80:3).

Alapeszmék

Az alapeszmék átfogó, visszatérő és egységesítő tulajdonságok vagy fogalmak, egy szövegen végigfutó fő szálakhoz hasonlóan. A szentírásbeli alapeszmék általában szélesebb körűek és átfogóbbak, mint a minták vagy az összefüggések. Sőt az alapeszmék szolgáltatják az összefüggések és minták megértéséhez szükséges háttérrel és szövegkörnyezetet. A szentírásbeli alapeszmék keresésének és felismerésének folyamata elvezet bennünket a szabadulás alapvető tanaihoz és tantételeihez – azon örökkévaló igazságokhoz, melyek meghívják a Szentlélek megerősítő tanúságtételét (lásd 1 János 5:6). Az élő víz szentírásokból történő kinyerésének ez a legtöbb erőfeszítést követelő és legnehezebb módja; de ez által épülünk leginkább és nyerjük a legnagyobb lelki megújulást is. A szentírások pedig bővelkednek erőteljes alapeszmékben.

A Mormon könyve például azért jött elő eme adományozási korszakban, hogy „meggyőzzön zsidót és nemzsidót arról, hogy Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Isten, aki minden nemzetnek kinyilatkoztatja magát” (a Mormon könyve címdala). A Mormon könyve központi és ismétlődő alapeszméje az a mindenki számára szóló meghívás, hogy „jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé” (Moróni 10:32). E rendkívüli szentíráskönyvben található tanítások, figyelemzések, intések és események mind arra összpontosítanak, és arról tesznek bizonyosságot, hogy Jézus a Krisztus, a Megváltó és a mi Szabadítónk.

Hadd adjak néhány további példát fontos alapeszmékről a Mormon könyvében található szentírásokat használva:

„Ha... az emberek gyermekei betartják Isten parancsolatait, ő táplálja őket, és megerősíti őket, és eszközöket biztosít, melyek által végrehajthatják azt a dolgot, amit megparancsolt nekik” (1 Nefi 17:3).

„Krisztusba vetett állhatatossággal... töreked[jetek] előre” (2 Nefi 31:20).

„Az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25).

„Az Úr erejével minden dolgot meg tudsz tenni” (Alma 20:4).

„A gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10).

Ha megígéritek, hogy nem fogtok nevetni, megosztok veletek egy egyszerű módszert, melyet a szentírásbeli alapeszmék kikeresésére használok. Ezzel nem azt javasolom, hogy ugyanezt a megközelítést alkalmazzátok; a különböző emberek különböző módszereket használnak ugyanazzal a hatékonysággal. Én csupán elmagyarázok egy folyamatot, amely jól működik a számomra.

Nemrég egy beszédemre való felkészülés során azt a sugalmazást kaptam, hogy az összegyűjtés lelkéről és céljáról beszéljek. Áttanulmányoztam Russell M. Nelson elder nemrég elhangzott konferenciai üzenetét az összegyűjtés tantételéről (lásd *Liahóna*, 2006. nov. 79–82.), és elmélkedtem rajta, a téma pedig tökéletesen illett a megbízásom természetéhez és környezetéhez (lásd *The Spirit and Purposes of Gathering* [a BYU–Idaho áhítatán elhangzott beszéd, 2006. okt. 31.]).

Rájöttem, hogy van még mit tanulnom az összegyűjtésről a szentírásokból. Így hát kikerestem és lefénymásoltam minden olyan szentírást az alapvető

művekből, melyek bármilyen formában tartalmazták az *összegyűjtés* szót. Ezután elolvastam mindegyik szentírást összefüggések, minták és alapeszmék után kutatva. Fontos megjegyezni, hogy nem konkrét, előre kigondolt dolgokat kerestem, amikor elkezdtem olvasni. A Szentlélek segítségével imádkoztam, és egyszerűen nekiálltam olvasni.

Az összegyűjtésről szóló szentírások átnézése közben, színes ceruzával megjelöltem az ugyanolyan kifejezéseket használó verseket. Mire az összes szentírást elolvastam, néhány vers pirossal, néhány zölddel, a többi pedig más-más színnel volt jelölve.

Na, most jön az, amin lehet, hogy nevetni fogtok. Ollóval kivágtam a lemásolt szentírásokat, és színek szerint kupacokba rendeztem őket. E folyamat következményeként volt egy nagy kupac pirossal jelölt szentírásom, egy nagy kupac zölddel jelölt szentírásom, és így tovább. Ezután minden nagyobb kupac szentírást kisebb kupacokba válogattam szét. Első osztályos koromban biztosan nagyon szerettem ollóval kivágni és kupacba rendezni a dolgokat!

E folyamat végeredménye rengeteget tanított nekem az összegyűjtés tantételéről. Például az egyik nagyobb kupac áttanulmányozása során megtanultam, hogy a szentírások legalább három kulcsfontosságú szempontból tárgyalják az összegyűjtést: az összegyűjtés *célja*, az összegyűjtés *formája* és *helye*, valamint az összegyűjtés *áldásai* szemszögéből.

Felfedeztem, hogy az összegyűjtés néhány elsődleges *célja* közé tartozik a hódolat (lásd Móziás 18:25), a tanács és útmutatás elnyerése (lásd Móziás 18:7), az egyház felépítése (lásd T&Sz 101:63–64), valamint a védelem és oltalom biztosítása (lásd T&Sz 115:6). Az összegyűjtés *formáinak* és *helyeinek* tanulmányozása közben felfedeztem, hogy örökkévaló családokba (lásd Móziás 2:5), a visszaállított egyházba (lásd T&Sz 101:64–65), Sion cövekeibe (lásd T&Sz 109:59), szent templomokba (lásd Alma 26:5–6), és két kiemelkedő központba gyűjtenek össze bennünket: a régi Jeruzsálembé (lásd Ether 13:11) és Sion városába, vagyis az Új Jeruzsálembé (lásd Hittételek 1:10; T&Sz 42:9). Örömmel tanultam, hogy az összegyűjtés *áldásai* közé tartozik az épülés (lásd Efézusbeliek 4:12–13), a megőrzés (lásd Mózes 7:61) és az erő (lásd T&Sz 82:14).

E folyamat által még mélyebb megbecsülést nyertem az összegyűjtés lelke – mint minden dolog visszaállításának szerves része – iránt az idők teljességének adományozási korszakában. Nem fogok több időt

szánni arra, hogy elmondjam, mi mindent tanultam még a visszaállításról; a célom most az, hogy röviden példázzam a szentírásbeli alapeszmék keresésének egyik módszerét.

Az áldások, melyekben részesülhetünk

Csodálatos az a tudás, megértés, kinyilatkoztatás és lelki felemeltség, melyet a szentírások olvasásából, tanulmányozásából és kutatásából nyerünk. A Krisztus szavain való lakmározás (lásd 2 Nefi 31:20) építő, izgalmos és élvezetes. Az ige jó, „mert gyarapítani kezdi a lelkemet; igen, kezdi megvilágosítani az értelmemet, igen, kezd élvezetes lenni számomra” (Alma 32:28). „Íme, ezek le vannak írva, és előtettek vannak, tehát kutassátok őket” (3 Nefi 20:11), és akkor „örök életre buzgó víznek kútfej[évé] lesz[nek] [bennetek]” (János 4:14).

Az elmúlt évek során folytatott személyes olvasásom, tanulmányozásom és kutatásom során számos alkalommal Jézus Krisztus engesztelésének tanára összpontosítottam. Nincs még egy olyan esemény, tudás vagy benyomás, amely nagyobb hatással lett volna rám a halandó életem eme 54 évében, mint az, amikor újra meg újra az engesztelés tanáról olvastam, mélységeiben tanulmányoztam azt, összefüggések, minták és hozzá fűződő alapeszmék után kutatva. E központi, szabadító tan az idő múlásával fokozatosan, mint mennyei harmat, szivárgott át a lelkembe; hatással volt a gondolataimra, szavaimra és tetteimre (lásd Móziás 4:30); és az élő víz kútfejévé vált számomra.

Lehi látomása

A szentírások olvasásának, tanulmányozásának és kutatásának fontossága Lehi, az élet fájáról való látomásának számos részében ki van emelve.

Lehi atyánk több embercsoportot is látott előre törekedni a szoros és keskeny ösvényen, hogy elérjék a fát és hozzájussanak a gyümölcséhez. Mindegyik csoportnak a tagjai a bűnbánat és a vízzel való keresztség kapuján át léptek az ösvényre, és elnyerték a Szentlélek ajándékát (lásd 2 Nefi 31:17–20). Az élet fája az álom központi témája, melyről 1 Nefi 11-ben ismertetik, hogy Jézus Krisztust jelképezi. A fa gyümölcse a Szabadító engesztelésének áldásait szimbolizálja. Érdekes módon a Mormon könyve fő alapeszméje – vagyis mindenkit Krisztushoz hívni – áll Lehi látomásának középpontjában is. Különös jelentőséggel bír a

vasrúd (lásd 1 Nefi 8:19), mely az élet fájához vezet. A vasrúd Isten szava.

Az 1 Nefi 8. fejezet 21–23. verseiben olvasunk egy csoportról, akik előre törekedtek, és elindultak az élet fája felé vezető ösvényen. Amikor azonban az emberek sötét ködbe kerültek, amely az ördög kísértéseit jelképezi (lásd 1 Nefi 12:17), letértek az útról, eltévedtek és elvesztek.

Fontos megjegyezni, hogy ezekben a versekben nem történik említés a vasrúdról. Azok, akik figyelmen kívül hagyják vagy könnyelműen veszik Isten szavát, nem juthatnak hozzá eme isteni iránytűhöz, amely a Szabadító felé vezető utat mutatja. Gondolkodjatok el azon, hogy ez a csoport rálépett az ösvényre, előre törekedett, bizonyos mértékű Krisztusba vetett hitet és lelki meggyőződést mutatva, ám az ördög kísértései eltérítették őket, és elvesztek.

A 24–28. versekben egy másik csoportról olvasunk, akik rátértek az élet fájához vezető szoros és keskeny ösvényre. Ez a csoport a vasrudat megragadva, keresztül törte magát a sötét ködön, míg elérték a fát és ettek annak gyümölcséből. Amikor azonban a nagy és tágas épületben lévők kigúnyolták e második csoport tagjait, ők elszégyellték magukat, tiltott ösvényekre tértek, majd elvesztek. Kérlek, jegyezzétek meg, hogy azt írják, ez a csoport *megragadta* a vasrudat.

Lényeges, hogy a második csoport hittel és elkötelezettséggel törekedett előre. Rendelkeztek továbbá a vasrúd áldásával is, és *ők megragadták azt!* Amikor azonban üldöztetéssel és nehézségekkel néztek szembe, tiltott ösvényekre tértek, és elvesztek. Még hittel, elkötelezettséggel és Isten szavával rendelkezve is elveszett ez a csoport – talán, mert csupán *alkalmanként* olvasták *vagy* tanulmányozták *vagy* kutatták a szentírásokat. A vasrúd megragadása számomra csupán időnkénti tanulási „kitöréseket” vagy rendszertelen megmártózást sugall, az Isten szavában való állhatatos és folyamatos elmélyülés helyett.

A 30. versben egy harmadik csoportról olvasunk, akik folyamatosan, szilárdan a vasrúdba kapaszkodva törekedtek előre, míg el nem értek a fához, ahol lerogytak a földre, és ettek a gyümölcsből. E versben a kulcsszavakat az jelenti, hogy a vasrúdba „folyamatosan szilárdan kapaszkodtak”.

A harmadik csoport szintén hittel és meggyőződéssel törekedett előre; ám sehol nem írják, hogy elköboroltak, tiltott ösvényekre tévedtek, vagy elvesztek volna.

Talán e harmadik csoport *állhatatosan* olvasta és tanulmányozta és kutatta Krisztus szavait. Talán az élő víz folyamatos áramlása volt az, ami megmentette a harmadik csoportot a pusztulástól. Ez az a csoport, akikhez nektek és nekem csatlakoznunk kell.

„Mit jelent a vasrúd, amelyet atyánk látott, mely a fához vezetett?”

És azt mondtam nekik, hogy az Isten szava volt; és akik Isten szavára hallgatnak és [abba *szilárdan kapaszkodnak*], azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vaksáig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket” (1 Nefi 15:23–24; dőlt betűs kiemelés hozzáadva).

Mi tehát a vasrúd megragadása és az abba való szilárd kapaszkodás közötti különbség? Véleményem szerint a vasrúdba való szilárd kapaszkodás magába foglalja mind a három, ma este megbeszélte módszer állhatatos alkalmazását, amely által élő vízhez juthatunk.

„És lőn, hogy láttam, hogy a vasrúd, amelyet atyám látott, Isten szava, amely az élő vizek forrásához, vagyis az élet fájához vezet” (1 Nefi 11:25).

E megközelítések mindegyike – az elejétől végéig történő olvasás, a témakör szerinti tanulmányozás, valamint az összefüggések, minták és alapeszmék keresése – felemelő, építő, és ellát minket időnként a Szabadító élő vizével. Hiszem azonban, hogy mindhárom módszer rendszeres alkalmazása által sokkal folyamatosabban áramlik majd az élő víz az életünkbe, és sokkal inkább jelenti a vasrúdba való szilárd kapaszkodást.

A megszokott napi tevékenységeink során ti és én jelentős mennyiségű vizet veszítünk, amely a fizikai testünk igen nagy százalékát képezi. A szomjúság azt jelzi, hogy testünk sejtjei vizet követelnek, és a testünkben lévő vizet naponta pótolnunk kell. Őszintén szólva, nem sok értelme van, hogy csupán alkalmanként „töltsük fel” magunkat vízzel, a kiszáradás hosszú időszakai között. Ugyanúgy igaz ez lelki értelemben is. A lelki szomjúság az élő víz hiányát jelzi. Az élő víz folyamatos áramlása sokkal többet ér az időnkénti kortyoknál.

Ti és én oly módon olvassuk, tanulmányozzuk és kutatjuk-e naponta a szentírásokat, hogy képesek legyünk szilárdan a vasrúdba kapaszkodni – vagy épp hogy csak megragadjuk azt? Ti és én törekszünk előre az élő víz forrása felé – Isten szavára támaszkodva?

Ezek fontos kérdések, melyeken mindannyian imádságos lélekkel elgondolkodhatunk.

Ma este befejezőként el fogjuk együtt énekelni „A vasrúd” című himnuszt. Valójában az igazlelkűek e dala egy heves és szívzaggató imádság lesz (lásd T&S 25:12). Legyen fülünk meghallani e himnusz által tanított leckéket!

Tanúságomat teszem Jézus Krisztusról, az Ő igéjének hatalmáról, és Róla, aki maga az Ige. Ő az Örökkévaló Atya Fia, és tudom, hogy Ő él. Bizonyságomat teszem, hogy a vasrúdba való szilárd kapaszkodás elvezet az Ő élő vizéhez. Az Ő szolgájaként azt az áldást kérem

rátok, hogy a vasrúdba történő szilárd kapaszkodás iránti vágyatok és képességetek növekedjen; hogy a Szabadítóba vetett hitetek erősödjön, és a félelmeitek helyére lépjen, mert ha nagyot kortyoltok a lelki tározóból, akkor megismeritek Őt. Soha ne feledjük, hogy:

*A kísértések ereje,
Ha elfedi utunk,
Az Úr segítségét kérve,
A rúdban bízhatunk.
(Hymns, no. 274)*

Jézus Krisztus szent nevében, ámen.